

In Memoriam Zr Truus Bos

(zoals voorgelezen door Zr Leny Droogh op uitvaart 28 juli 2023 in kapel van het Wereldhuis te Boxtel)

Truus is geboren in Wognum (Zwaagdijk) te Noord-Holland in een gezin met 8 kinderen. Haar ouders stierven bieden helaas al op jonge leeftijd. De kinderen werden wees. Ze werden gescheiden van elkaar en verdeeld over de familie. Truus kwam bij een kinderloze oom en tante terecht, waar ze zich niet echt thuis voelde. Ze durfde hen niks te vragen, bang dat ze hen zou teleurstellen. Ze dacht dat ze een voorbeeldig kind moest zijn. Na de lagere school ging ze naar de huishoudschool. Ze wilde eigenlijk graag onderwijzeres of ziekenverzorgster worden, maar ging in plaats daarvan bij twee kinderrijke gezinnen werken. Op een gegeven moment las ze een stripboek over Pater Damiaan die met melaatsen werkte, dit inspireerde haar om missionaris in Afrika te worden. Ze durfde het haar adoptieouders nauwelijks te vertellen. Ondanks haar zwakke gezondheid werd ze tot haar grote vreugde in 1957 aangenomen bij de Witte Zusters in Maarn.

Na haar vormingsjaren in Esch en Algerije, werd Truus (toen nog Zr Hubertine geheten) in 1960 benoemd voor Burkina Faso in West-Afrika. Eindelijk werd haar verlangen vervuld! Burkina was net onafhankelijk geworden, dus het was nog volop feest overal. Truus keek haar ogen uit. Na het leren van de lokale taal, het Moree, ging Truus naar de internationale gemeenschap van Koupela waar de Witte Zusters een weefcentrum hadden voor jonge meisjes. Dit breidde zich uit met steeds meer onderricht in allerlei vakken en zelfvoorzienende activiteiten, zoals kippen fokken. Het was hard werken gedurende die 12 jaar, want er was niet veel geld en ook weinig water, dus de zusters moesten veel improviseren.

Na enige tijd in Nederland, werd Truus in 1974 benoemd voor Bam, in het noorden van Burkina, waar ze Mossi-meisjes huishoudonderwijs

gaf en opleidde tot religieus in hun eigen zelfstandige Congregatie 'Soeurs de Notre Dame du Lac Bam', die vanaf 1967 bestond. Dit was de laatste van de 22 inlandse congregaties die door de Witte Zusters in Afrika waren gesticht. Truus was trots dat ze nu op eigen benen konden staan. Na 7 jaar in Bam, werd Truus gevraagd om in een nieuwe wijk in de hoofdstad Ouagadougou pastoraal werk te gaan doen, temidden van de moslimbevolking. De bisschop wilde er een christelijke gemeenschap vormen met catechese voor de kinderen en alfabetisering voor de ongeletterden. Ook hield ze zich bezig met gezondheidsvoorlichting en nailessen. Het was moeilijk werk in lastige omstandigheden, er was gebrek aan van alles en de gemeenschap was erg klein. Er waren veel interreligieuze huwelijken tussen moslims en christenen. Ze was dan ook blij dat ze in 1984 naar Nasso, vlakbij Bobo Dioulasso in het westen van Burkina, kon gaan.

Hier kreeg Truus als pastoraal werkster, samen met een andere zuster, een enorm grote parochie toegewezen, waar veel Mossi-migranten woonden en werkten in de rijstvelden. Desondanks moest ze een nieuwe taal leren, het Jula. In haar Deux Chevaux-bestelwagen trok ze van dorp naar dorp voor huisbezoeken en om zowel catechese- als alfabetiseringslessen te geven. Een hele mooie tijd, zoals Truus zelf aangaf. Helaas brak ze door een val in 1989 haar beide polsen en moest ze langdurig revalideren, eerst in Burkina en later in Nederland, net toen haar zus Clara haar zou komen bezoeken in Afrika. Tot hun beider verdriet ging dit bezoek dus helaas niet door. Ze kon hierdoor ook niet meer in de binnenlanden werken, dat zou te zwaar zijn. Dus werd Truus benoemd voor Sikasso in Mali, waar ze weer een nieuwe taal moest leren, nu het Bambara.

Ook in Mali waren de katholieken een kleine minderheid. Truus hield zich wederom bezig met catechese, communievoorbereiding, alfabetisering en hygiëne-lessen voor de vrouwen. Na zo'n 5 jaar in Sikasso te hebben gewerkt, keerde ze in '99 definitief terug naar Nederland. Ze ging wonen in het moederhuis van de Witte Zusters,

klooster Sancta Monica in Esch. De overgang was erg groot, maar ze maakte zich al snel weer nuttig als vrijwilligster op de interculturele basisschool in Boxtel waar ze anderstalige kinderen Nederlands leerde. Ook werd ze actief bij een interreligieuze vrouwengroep met moslima's.

Na enige tijd op het provinciaal in de Prins Bernardstraat te hebben gewoond, verhuisde ze in 2005 naar de gemeenschap van de Molenwiek. Vier jaar later verhuisde Truus in 2009 naar Eindhoven, waar ze jarenlang heel prettig heeft gewoond samen met haar medezusters en de Zusters van Liefde van Gent. In 2020 kreeg ze de kans om samen met nog 5 andere zusters naar het Wereldhuis te komen, waar ze een actieve en inspirerende bijdrage leverde aan het gemeenschapsleven. Truus voelde zich zeer dankbaar dat de Heer haar had "gezien, geroepen en gezonden". Dit was dan ook de titel van haar onlangs voltooide levensboek. Zij voelde zich tot op het laatst missionaris.

Vorige week maandag werd ze plots opgenomen in het ziekenhuis vanwege buikklachten. Na lang dubben volgde 's avonds toch een operatie. Dinsdag leek Truus op te knappen, de dag erna echter ging het toch weer helemaal mis. Ze wilde per se geen tweede riskante operatie meer, ze was moe. Wel wilde ze graag terug naar huis om afscheid te nemen van haar familie, medezusters en personeel. Op donderdag is ze teruggekeerd naar het Wereldhuis en op zaterdagavond, nadat ze alles had geregeld a la Truus, is ze in slaap gebracht. Vervolgens is ze in het bijzijn van medezuster Joanna en contactpersoon Marja in alle rust op maandagochtend half acht overleden. Truus, wij bedanken je voor wie je was en wat je hebt gedaan voor ons en voor de Congregatie. We zullen je zeer missen. Rust in Vrede bij de Heer, amen.